

Cestovní zpráva – 3. 6. - 5. 6. 2014

Národní seminář informačního vzdělání – NáSer IV.

Ondřej Hykš

první den:

Na začátek (po obědě) byla naplánována přednáška Ondřeje Neumajera na téma Můj pohled na vzdělávání, které shrnula, kam se vzdělávání aktuálně ubírá. Následně jsme si dali týmový turnaj na prolomení ledů. Vyzkoušeli jsme si střelbu z luku, překonávání provazových překážek i slackline, taktický průlez celého týmu "pavučinou", zneškodňování vodní pumpy provazem, kódování zprávy předávané na dálku beze zvuku a sestavení čtverce pomocí provázku a 4 hluchých a slepých lidí. Po večeři následovala registrace na jednotlivé workshopy, kde měl samozřejmě tým informačních šampionů z úvodní hry přednost.

Metody kritického myšlení pro knihovnickou praxi (Iva Zadražilová):

Iva nám představila diskuzní strategii zvanou Bod zlomu. Spočívá v tom, že nejprve menší skupinky diskutují o prioritách jednotlivých tvrzení a následně určí bod zlomu, kde tvrzení nad ním mají důležitost, zatímco ty pod ním jsou zavrženy. Dál se skupinky slučují a stejným způsobem se diskutuje ve skupinách nově vzniklých.

Takto se dá pokračovat až do vzniku jedné finální podoby seznamu tvrzení, se kterou by neměl nikdo být nespokojený, jelikož dostal při procesu prostor k argumentaci pro svůj názor. Důležité mi přišlo hlavně na začátku sjednocení slovníku a dohodnutí na přesném významu tvrzení.

Rozvoj kreativního myšlení (Dagmar Chytková):

V tomto workshopu jsme si na začátku dali kreativní rozcvičku v podobě úkolu vymyslet co nejvíce způsobů využití předmětu během jedné minuty.

Na to jsme se vrhli na metodu kreativního myšlení, kterou využíval Walter Disney. Vpodstatě jde o to, vžívat se do různých rolí, které se pokud možno neprolínají. První rolí je snílek, který má ideu, vizi, sen a chce jich dosáhnout. Druhou rolí je realista, který ví, jak věci realizovat, zná mapu a má plán, nevymýšlí nic nového, ani nezamítá nápady. Poslední rolí je kritik. Ten není od toho, aby rozdupával nápady, ale zastupuje v procesu třetí strany.

Životní příběhy a jejich místo ve vzdělání (Jaroslav Vaňous):

Tato přednáška pro mě skýtala velký potenciál, který bohužel nebyl zcela naplněn. Jednalo se prakticky o to, jak je důležité zaznamenávat příběhy pamětníků, kteří zažili významné historické události, a to pokud možno ze všech úhlů pohledu.

Osobně si myslím, že konkrétní lidé a konkrétní příběhy jsou velmi silný nástroj ke vzdělávání. Nemyslím si ale, že se to týká pouze historie. Když se v zeměpisu bere Čína, není lepšího materiálu, než někoho, kdo tam nějaký čas strávil a poznal tamní kulturu. O čem by byla biologie, kdyby žáci nikdy neviděli jediného živočicha zblízka. Konec konců by si těžko někdo bral k srdci slova zapřísažené panny při sexuální výchově.

Mediální gramotnost (Bára Procházková):

Můj názor na Báru je velmi rozporuplný. Ze začátku se nám snažila vysvětlit, jak se dají dnes schovat reklamní články, aby je člověk těžko rozpoznal. Potom hájila novinářskou čest a popírala, že by kdokoli mocný mohl mít na obsah článků vliv. Nakonec nám ukázala, kdo za jakými médii stojí (Babiš, Bakala) a jak jsou tudíž dotyční mocní a je tedy důležité si každou zprávu zařadit do kontextu vlastnictví.

Nejsem si jistý, jaký jsem si měl udělat závěr. Jedno je jisté – pokud se někde dá podvádět, tak se tam pravděpodobně podvádí a pochybuju, že novináři píšou hlavně to, co je zrovna tíží. Rozhodně stojí za to si řádně vybírat média, která si člověk chce názorově pustit k tělu.

obecně:

V pauzách mezi workshopy byla možnost si v hale pohovořit na dané téma a vyměnit postřehy. To bylo velmi přínosné, obzvláště pro někoho, kdo se vyžívá v odborných diskuzích (já :D). Zároveň jsme si sjednocovali názory a shrnovali, co jsme si z workshopu zapamatovali.

Z každého workshopu byl potom jeden (ne)dobrovolník, který poslední den poreferoval o workshopu i před těmi, kteří na něm nebyli. Z těch byli poté vybráni ti nejlepší, kteří si odnesli ceny na čtení.

